

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1861/2561

พันตำรวจโท ท.โจทก์ พรรค ป. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 329, ป.อ. มาตรา 326, ป.อ. มาตรา 328, ป.อ. มาตรา 332, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 84, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.การพิมพ์ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, พ.ร.บ.การพิมพ์ พ.ศ. 2484 มาตรา 48

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.อ. มาตรา 329 เป็นบทบัญญัติยกเว้นการกระทำที่เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท เพื่อมิให้ผู้แสดงความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริตต้องตกเป็นผู้กระทำผิด ทั้งนี้เพื่อให้การวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นเป็นสิ่งที่กระทำได้ในขอบเขตที่กฎหมายบัญญัติ และเพื่อรักษาประโยชน์ของบุคคลหรือสาธารณะ ขอบเขตการวิพากษ์วิจารณ์จะกระทำได้น้อยเพียงใดนั้น นอกจากองค์ประกอบความผิดแล้ว ยังต้องพิจารณาถึงความเกี่ยวข้องของผู้กระทำ ผู้เสียหาย สถานที่เกิดเหตุ ตลอดจนมูลเหตุ และพฤติการณ์แวดล้อมอันเป็นที่มาแห่งการกระทำด้วยแม้ถ้อยคำและข้อความที่จำเลยที่ 2 กล่าวโจมตีโจทก์ แต่สถานะของโจทก์ที่เป็นนักการเมืองผู้ดำรงตำแหน่งสูงสุดทางบริหารในฐานะนายกรัฐมนตรีและผู้นำประเทศ ย่อมเป็นที่คาดหวังของสังคมทุกระดับชั้นทั้งในและต่างประเทศว่าต้องเป็นผู้ทรงคุณธรรม มีพฤติกรรมที่โปร่งใส ตรวจสอบได้ในทุกด้านของการกระทำทั้งทางตรงและทางอ้อม ไม่ว่าจะเป็นมิติของกฎหมายหรือศีลธรรม ตลอดจนการดำรงตนในสังคมในทุกกรณีบุคคลสาธารณะในฐานะนักการเมืองเช่นโจทก์ ผู้มีส่วนได้เสียย่อมใช้สิทธิติชมได้โดยสุจริต และต้องยอมรับการวิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างกว้างขวาง ตามพฤติการณ์ก่อนเกิดเหตุตั้งวินิจฉัยเชื่อมโยงถึงขณะเกิดเหตุที่จำเลยที่ 2 กล่าวถ้อยคำในการแถลงข่าว ทั้งเป็นการแถลงต่อสื่อมวลชนโดยเปิดเผยอันแสดงถึงเจตจำนงที่ต้องการให้สาธารณชนรับรู้ จึงเข้าเกณฑ์ข้อยกเว้นว่าเป็นการกระทำไปโดยสุจริต เพื่อติชมด้วยความเป็นธรรมซึ่งบุคคลในฐานะนักการเมืองฝ่ายค้านเช่นจำเลยที่ 2 ในฐานะโฆษกศูนย์อำนวยการเลือกตั้งของจำเลยที่ 1 ชอบที่จะกระทำได้ในนามของจำเลยที่ 1 การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 จึงต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา 329 (3) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ส่วนถ้อยคำเปรียบเปรยหรือเสียดสีโจทก์เป็นผิบบนนั้น แม้เป็นการไม่สมควรกล่าวถึงโจทก์ แต่ก็เป็นถ้อยคำเสียดสีในสิ่งซึ่งเป็นไปไม่ได้ในความรู้สึกนึกคิดของคนทั่วไป ถ้อยคำส่วนนี้จึงไม่เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326, 328, 332, 83, 84, 91 และพระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ.2484 มาตรา 4, 48 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีไม่มีมูลพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ให้ประทับฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไว้พิจารณา นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองโดยคู่ความไม่ได้แย้งว่า โจทก์เป็นอดีตข้าราชการตำรวจและนักธุรกิจ เมื่อปี 2538 โจทก์เข้าสู่การเป็นนักการเมืองโดยเป็นสมาชิกพรรคพลังธรรม โจทก์เคยดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าพรรคพลังธรรมและหัวหน้าพรรคไทยรักไทย เคยได้รับการเลือกตั้งเป็น

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อของพรรคไทยรักไทยเมื่อปี 2544 และปี 2548 เคยดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ รองนายกรัฐมนตรีเคยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเมื่อปี 2544 ปี 2548 และรักษาการนายกรัฐมนตรีตั้งแต่วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2549 ถึงวันที่ 19 กันยายน 2549 จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายพรรคการเมือง มีวัตถุประสงค์ดำเนินกิจการทางการเมืองและเป็นเจ้าของเว็บไซต์ ขณะเกิดเหตุมีนายอภิสิทธิ์ เป็นหัวหน้าพรรค จำเลยที่ 2 เป็นสมาชิกของจำเลยที่ 1 เคยดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อปี 2548 ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 2 มีตำแหน่งเป็นโฆษกศูนย์อำนวยการเลือกตั้งของจำเลยที่ 1 เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2548 มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมแต่งตั้งโจทก์เป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2549 ขณะโจทก์ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี มีประกาศพระราชกฤษฎีกายุบสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2549 เพื่อให้มีการเลือกตั้งใหม่ที่กำหนดในวันที่ 2 เมษายน 2549 ในการเลือกตั้ง จำเลยที่ 1 พรรคชาติไทยและพรรคมหาชนไม่ส่งสมาชิกพรรคลงสมัครรับเลือกตั้ง ต่อมาเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2549 ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ 9/2549 ว่าการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ 2 เมษายน 2549 เป็นการเลือกตั้งที่มีชอบเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2549 เวลากลางวัน จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นโฆษกศูนย์อำนวยการเลือกตั้งของจำเลยที่ 1 แถลงข่าวต่อผู้สื่อข่าว ณ ที่ทำการของจำเลยที่ 1 ด้วยข้อความว่า "วันนี้การเมืองอาจจะเปลี่ยนไปและการเลือกตั้งทอดเวลายาวนานออกไป นายกา จึงทำทุกวิถีทางเพื่อกลับมาสู่การเป็นนายกฯ อีกครั้งหนึ่ง มีการสร้างกระแสให้นายกา กลับมาบริหารประเทศโดยอ้างว่าเศรษฐกิจเสียหายไม่มีใครรับผิดชอบ ซึ่งถือเป็นสิทธิชอบธรรมที่สามารถทำได้แต่พรรคประชาธิปัตย์มีข้อสังเกตว่า มีการสร้างกระแสเป็นกระบวนการเพื่อให้เห็นว่า บ้านเมืองนี้ถ้าขาดนายกา ทักษิณจะเสียหาย แต่ที่จริงความเสียหายเกิดจากการบริหารงานของนายกา เพราะนายกา บริหารประเทศแบบซีอีโอ มีรัฐมนตรีเป็นเพียงผู้ช่วย เป็นรองทำงานไม่ได้ทำให้คณะรัฐมนตรีไม่มีประสิทธิภาพในการทำงาน จึงอยากเรียกร้องให้คณะรัฐมนตรีชุดนี้ออกทั้งคณะ" "สาเหตุที่พันตำรวจโททักษิณจะกลับเข้ามาอีกครั้งเพื่อ 1. เตรียมการเลือกตั้งเพราะการเลือกตั้งทุกครั้งที่ผ่านมามีการพูดถึงการโกงการเลือกตั้งโดยมีอำนาจรัฐเข้าไปแทรกแซง ครั้งนี้ก็เช่นกันต้องการที่จะเข้ามาใช้อำนาจรัฐช่วยเหลือพรรคพวกตนเอง 2. เข้ามาเพื่อเคลียร์ผลประโยชน์ที่ยังค้างอยู่ให้เสร็จสิ้นจึงต้องหาหนทางเข้าสู่ตำแหน่งอีกครั้ง 3. เข้ามาเพื่อทำลายหลักฐานการทุจริตเพราะกระแสสังคมกดดันให้นายกา เว้นวรรค นายกา อาจจะทราบชะตากรรมว่าถ้าหากตัวเองเว้นวรรค มีนายกา คนใหม่ขึ้นมาอาจจะมีการเช็คบิลก็ได้ จึงกลับเข้ามาสะสางปัญหาทั้งหมด 4. เข้ามาเพื่อสร้างขวัญกำลังใจให้กับลูกพรรคไม่ให้พรรคแตก" "สภาพของพันตำรวจโททักษิณในวันนี้เหมือนผีปอบที่ออกจากร่างแล้วกลับเข้าร่างไม่ได้ วันนี้จึงพยายามทุกวิถีทางเพื่อกลับเข้ามาสู่ร่างเดิม ดังนั้น เราต้องหาหมอผีมาสะกดกันผีปอบ โดยจับวิญญาณผีปอบใส่หม้อดินแล้วนำไปถ่วงน้ำอย่าให้มาผุดมาเกิดมาหลอกหลอนประเทศชาติต่อไปอีก" เจ้าหน้าที่ของจำเลยที่ 1 นำถ้อยคำดังกล่าวเผยแพร่ในเว็บไซต์ ของจำเลยที่ 1 หนังสือพิมพ์มติชน ข่าวสดและเดลินิวส์ได้ลงพิมพ์ถ้อยคำนั้นในหนังสือพิมพ์ฉบับประจำวันวันที่ 18 พฤษภาคม 2549 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามที่โจทก์ฟ้องหรือไม่ โจทก์ฎีกาว่าจำเลยที่ 2 มีเจตนาใส่ความโจทก์ให้เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชังโดยมิใช่เป็นการแสดงความคิดเห็นโดยสุจริตอันเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำดังศาลอุทธรณ์วินิจฉัยและจำเลยที่ 1 ร่วมรู้เห็นในการกระทำของจำเลยที่ 2 อย่างเป็นตัวการร่วมกระทำผิดนั้น เห็นว่า

ข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์เป็นนักการเมือง เคยดำรงตำแหน่งสำคัญเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ และรองนายกรัฐมนตรี โจทก์เติบโตในเส้นทางทางการเมืองจนดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีตั้งแต่ปี 2544 จนครบวาระ 4 ปี และดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต่อเนื่องกันอีกครั้งตั้งแต่วันที่ 9 มีนาคม 2548 หลังจากนั้นไม่นาน มีข้อเรียกร้องจากสังคมและมีกลุ่มบุคคลใช้ชื่อว่า กลุ่มพันธมิตร ดำเนินการเคลื่อนไหวกดดันโจทก์ทางการเมือง กล่าวหาโจทก์เกี่ยวกับกรณีมีส่วนเกี่ยวข้องกับการขายหุ้นกลุ่มบริษัทชินคอร์ปอเรชั่น จำกัด ให้แก่บริษัทเทมาเส็ก โฮลดิ้ง (พีทีอี) จำกัด เมื่อวันที่ 23 มกราคม 2549 ผ่านตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย มูลค่าการซื้อขายมากกว่า 70,000,000,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 49 เศษ ของหุ้นทั้งหมด โดยไม่ต้องเสียภาษีอากร และกล่าวหาว่าเป็นการทำให้กิจการที่สำคัญต่อความมั่นคงของชาติตกไปอยู่ในการบริหารจัดการของคนต่างด้าวปรากฏความตามราชกิจจานุเบกษาฉบับวันที่ 20 มกราคม 2549 ว่า รัฐบาลที่โจทก์เป็นนายกรัฐมนตรี ออกพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม ฉบับที่ 2 พ.ศ.2549 ประกาศใช้ในวันศุกร์ที่ 20 มกราคม 2549 มีสาระสำคัญเป็นการแก้ไขสัดส่วนถือหุ้นที่เป็นคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมจากเดิมที่กำหนดให้ต้องมีผู้ถือหุ้นเป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทยไม่น้อยกว่าร้อยละเจ็ดสิบห้าของทุนทั้งหมดของนิติบุคคล รวมทั้งต้องมีกรรมการไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการทั้งหมดและผู้มีอำนาจกระทำการผูกพันนิติบุคคลนั้นต้องเป็นผู้มีสัญชาติไทยด้วย ที่บัญญัติในมาตรา 8 วรรคสาม (1) ตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.2544 เดิมเปลี่ยนเป็นตัดคุณสมบัติดังกล่าวออกทั้งหมด ทำให้การขายหุ้นกลุ่มบริษัทชินคอร์ปอเรชั่น จำกัด ให้แก่บริษัทเทมาเส็ก โฮลดิ้ง (พีทีอี) จำกัด กระทำได้ภายใต้บังคับกฎหมายที่แก้ไขใหม่ตามคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 3 - 5/2550 เมื่อโจทก์เข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในสมัยที่ 2 โจทก์ให้ข้อมูลข่าวสารแก่สาธารณชนผ่านสื่อมวลชน เป็นระยะยืนยันว่าโจทก์จะไม่เลือกใช้อิทธิพลจากผู้แทนราษฎรเพื่อให้มีการเลือกตั้งใหม่ แต่เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2549 โจทก์ใช้อำนาจในฐานะนายกรัฐมนตรีดำเนินการให้มีประกาศพระราชกฤษฎีกายุบสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2549 เพื่อให้มีการเลือกตั้งใหม่ที่กำหนดในวันที่ 2 เมษายน 2549 เสียงเรียกร้องจากสังคมและกลุ่มบุคคลต่อโจทก์จึงมีมากขึ้น เป็นทำนองกล่าวหาโจทก์ว่าการยุบสภาผู้แทนราษฎรเป็นไปเพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจสอบโดยสภาผู้แทนราษฎรที่จะอภิปรายโจทก์กรณีขายหุ้นแก่ต่างชาติ การดำเนินการยุบสภาของโจทก์ทั้งที่โจทก์ประกาศต่อสาธารณชนยืนยันตลอดมาว่าจะไม่ยุบสภาผู้แทนราษฎร จึงเป็นเหตุการณ์ที่มีมูลทำให้สาธารณชนเข้าใจไปได้ว่า โจทก์ต้องการหลีกเลี่ยงการตรวจสอบโจทก์ผ่านสภาผู้แทนราษฎรโดยการทำหน้าที่ของสมาชิกสภาโดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกด้านฝ่ายค้าน ระหว่างระยะเวลาดำเนินการเพื่อให้มีการสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เสียงเรียกร้องให้มีการตรวจสอบโจทก์มีมากขึ้นและรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2549 จำเลยที่ 1 พรรคชาติไทยและพรรคมหาชน ร่วมกันประกาศไม่ส่งสมาชิกพรรคลงสมัครรับเลือกตั้ง ในการเลือกตั้งวันที่ 2 เมษายน 2549 ตามสำเนาแถลงการณ์ร่วมและจดหมายเปิดผนึก พรรคไทยรักไทยออกสารไทยรักไทย ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวันฉบับวันที่ 8 มีนาคม 2549 เนื้อหากล่าวว่าให้การให้สัตยาบันของพรรคร่วมฝ่ายค้านได้แก่ จำเลยที่ 1 พรรคชาติไทยและพรรคมหาชนที่ปฏิเสธการส่งสมาชิกลงสมัครรับเลือกตั้งกล่าวถึงพรรคจำเลยที่ 1 เคยส่งสมาชิกลงสมัครรับเลือกตั้งทุกครั้งในอดีตแม้ในยุคเผด็จการที่รัฐธรรมนูญไม่ได้มาจากประชาชนโดยไม่เคยคิดจะเป็นการสร้างความชอบธรรมให้ระบบเผด็จการทหาร บางครั้งจำเลยที่ 1 ก็ยอมรับรัฐบาลที่มีนายกรัฐมนตรีมาจากคนนอกยอม

ทำงานร่วมกับวุฒิสภาที่มาจากการแต่งตั้ง และกล่าวถึงพฤติกรรมของจำเลยที่ 1 ที่กดดันให้โจทก์ลาออกซึ่งไม่ถูกต้อง หากเห็นว่าโจทก์กระทำผิดกฎหมาย ก็ชอบจะใช้วิธีการทางศาล กล่าวในทำนองว่าจำเลยที่ 1 ไม่เชื่อถือนิติธรรมศาล เหตุใดจำเลยที่ 1 จึงอยู่ในระบบเผด็จการทหารมาได้โดยไม่ซื้อสังขยานี้ แต่กลับคัดค้านและไม่ยอมรับกติกาที่กำหนดโดยรัฐธรรมนูญที่มาจากประชาชน ทั้งกล่าวว่าจำเลยที่ 1 ได้รับเงินอุดหนุนพรรคการเมืองจากงบประมาณจำนวนมาก กลับไม่ส่งสมาชิกลงสมัครรับเลือกตั้งย่อมขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ เมื่อเลือกตั้งแล้วเสร็จ ผลการเลือกตั้งปรากฏว่า พรรคไทยรักไทยได้รับเลือกตั้งด้วยเสียงข้างมาก ระหว่างนั้นมีเสียงเรียกร้องจากสังคม มีการแสดงท่าทีทางการเมืองของผู้เป็นนักการเมืองทำนองเคลือบแคลงสงสัยในการจัดการเลือกตั้ง และมีท่าทีไม่ไว้วางใจโจทก์ มีข้อระแวงเป็นการทั่วไปในสาธารณชนและนักการเมืองว่าโจทก์ไม่สุจริตในหลายด้าน ต่อมาเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2549 ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ 9/2549 ว่าการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ 2 เมษายน 2549 เป็นการเลือกตั้งที่มีชอบ คณะกรรมการการเลือกตั้งจึงประกาศกำหนดให้มีการเลือกตั้งใหม่ในวันที่ 15 ตุลาคม 2549 เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2549 เวลากลางวันจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นโฆษกศูนย์อำนวยการเลือกตั้งของจำเลยที่ 1 จึงแถลงข่าวต่อผู้สื่อข่าว ณ ที่ทำการของจำเลยที่ 1 ด้วยข้อความตามคำฟ้อง ได้ความดังนี้ เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 329 เป็นบทบัญญัติกเว้นการกระทำที่เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทเพื่อมิให้ผู้แสดงความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริตต้องตกเป็นผู้กระทำผิด ทั้งนี้เพื่อให้การวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นเป็นสิ่งที่กระทำได้ในขอบเขตที่กฎหมายบัญญัติ และเพื่อรักษาประโยชน์ของบุคคลหรือสาธารณะ ขอบเขตการวิพากษ์วิจารณ์จะกระทำได้น้อยเพียงใดนั้น นอกจากองค์ประกอบความผิดแล้ว ยังต้องพิจารณาถึงความเกี่ยวข้องของผู้กระทำ ผู้เสียหาย สถานที่เกิดเหตุ ตลอดจนมูลเหตุและพฤติกรรมแวดล้อมอันเป็นที่มาแห่งการกระทำด้วยมิใช่พิจารณาเพียงแต่ความรู้สึกนึกคิดของผู้เสียหาย ผู้กระทำและบุคคลที่สามเพียงเท่านั้นไม่กรณีการแถลงข่าวกล่าวถ้อยคำและข้อความของจำเลยที่ 2 ณ ที่ทำการของจำเลยที่ 1 ตามฟ้องที่โจทก์กล่าวหาว่าเป็นการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทและไม่เข้าเกณฑ์ยกเว้นเป็นการแสดงความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริตนั้น เนื้อหาของข้อความเริ่มด้วยการอ้างถึงการสร้างกระแสให้โจทก์กลับเข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเพื่อดูแลด้านเศรษฐกิจของประเทศไม่ให้เสียหาย ตามด้วยข้อวิจารณ์อ้างเป็นการกระทำในนามจำเลยที่ 1 ว่า แท้จริงความเสียหายเกิดแต่การบริหารงานผิดพลาดของโจทก์ มีข้อเรียกร้องให้คณะรัฐมนตรีของโจทก์ลาออกทั้งคณะ กล่าวอ้างสาเหตุที่โจทก์ต้องการมีอำนาจบริหารประเทศเพื่อผลประโยชน์และเพื่อกลบเกลื่อนหลักฐานการทุจริตที่ทำได้ด้วย ต่อด้วยข้อเปรียบเทียบว่าโจทก์เหมือนผีปอบควรที่จะดำเนินการนำไปถ่วงน้ำอย่าให้มาผุดมาเกิดมาหลอกหลอนประเทศชาติต่อไปอีกดังนี้ ถ้อยคำและข้อความที่จำเลยที่ 2 แถลง เมื่อพิเคราะห์ถึงจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นนักการเมืองสังกัดจำเลยที่ 1 และก่อนมีการยุบสภาโดยโจทก์ จำเลยที่ 1 และที่ 2 กับพวกในพรรคของจำเลยที่ 1 ดำรงสถานะเป็นพรรคการเมืองฝ่ายค้าน มีหน้าที่ตรวจสอบและคานอำนาจการทำหน้าที่ของรัฐบาลที่โจทก์เป็นนายกรัฐมนตรี กับถ่วงดุลการทำหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสังกัดพรรครัฐบาล โดยปรากฏเหตุการณ์และข้อมูลข่าวสารตลอดจนพฤติกรรมอันเป็นที่เคลือบแคลงไม่แจ้งชัดแห่งการทำหน้าที่ของโจทก์ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความเป็นลำดับมาดังวินิจฉัยแล้ว ถ้อยคำและข้อความที่จำเลยที่ 2 กล่าว ประกอบกับฐานะของโจทก์ที่เป็นนักการเมืองซึ่งเป็นบุคคลสาธารณะ ทั้งเป็นผู้ทำหน้าที่ใช้อำนาจอธิปไตยในระดับสูงในตำแหน่งนายกรัฐมนตรี สามารถให้ข้อมูลให้โทษทั้งแก่บุคคล

องค์กรไม่ว่าภาครัฐหรือเอกชนตลอดจนทำคุณประโยชน์หรือในทางตรงกันข้ามอาจก่อความเสียหายให้แก่ประเทศชาติได้อย่างกว้างขวาง เมื่อพิจารณาถึงเหตุการณ์ก่อนจำเลยที่ 2 แกล้งฆ่าตามฟ้อง ย่อมเห็นได้ว่า ถ้อยแถลงและเนื้อหาของข้อความที่เป็นเนื้อหาสาระสำคัญล้วนเป็นการสื่อให้สาธารณชนทราบถึงความกังวลในการทำหน้าที่ที่ผ่านมาของโจทก์ในฐานะนายกรัฐมนตรีที่ไม่มีความชัดเจนในด้านความโปร่งใสในสายตาของสังคม และความไม่ต้องการให้โจทก์กลับเข้าทำหน้าที่ดังกล่าวอีกเพราะจะทำให้ประเทศชาติเสียหาย แม้กรณีเป็นการกล่าวหาโจมตีโจทก์ แต่สถานะของโจทก์ที่เป็นนักการเมืองผู้ดำรงตำแหน่งสูงสุดทางบริหารในฐานะนายกรัฐมนตรีและเป็นผู้นำประเทศ ย่อมเป็นที่คาดหวังของสังคมทุกระดับชั้นทั้งในและต่างประเทศว่าต้องเป็นผู้ทรงคุณธรรม มีพฤติกรรมที่โปร่งใส ตรวจสอบได้ในทุกด้านของการกระทำทั้งทางตรงและทางอ้อมไม่ว่าจะในมิติของกฎหมายหรือศีลธรรม ตลอดจนการดำรงตนในสังคมในทุกกรณีบุคคลสาธารณะในฐานะนักการเมืองเช่นโจทก์ ผู้มีส่วนได้เสียย่อมใช้สิทธิติชมได้โดยสุจริตและนักการเมืองเช่นโจทก์ย่อมต้องยอมรับการวิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างกว้างขวาง ทั้งระดับการยอมรับของบุคคลในฐานะเช่นโจทก์ต่อการติชมเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวมนั้นย่อมต้องมีมากกว่าบุคคลธรรมดาทั่วไปที่มีใช้บุคคลสาธารณะ ได้ความดังนี้ ตามพฤติการณ์ก่อนเกิดเหตุตั้งวินิจฉัยเชื่อมโยงถึงขณะเกิดเหตุที่จำเลยที่ 2 กล่าวถ้อยคำในการแกล้งฆ่า ทั้งเป็นการแกล้งต่อสื่อมวลชนโดยเปิดเผยอันแสดงถึงเจตจำนงที่ต้องการให้สาธารณชนรับรู้ จึงเข้าเกณฑ์ข้อยกเว้นว่าเป็นการกระทำไปโดยสุจริต เพื่อติชมด้วยความเป็นธรรมซึ่งบุคคลในฐานะนักการเมืองฝ่ายค้านเช่นจำเลยที่ 2 ในฐานะโฆษกศูนย์อำนวยการเลือกตั้งของจำเลยที่ 1 ชอบที่จะกระทำได้ในนามของจำเลยที่ 1 ในภาวะช่วงเวลาขณะนั้น การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 จึงต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา 329 (3) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ส่วนถ้อยคำเปรียบเปรยหรือเสียดสีโจทก์เป็นฝิปอบนั้น แม้เป็นการไม่สมควรกล่าวถึงโจทก์ แต่ก็ยังเป็นถ้อยคำเสียดสีในสิ่งซึ่งเป็นไปไม่ได้ในความรู้สึกนึกคิดของคนทั่วไป ถ้อยคำส่วนนี้จึงไม่เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท ดังนี้ จำเลยที่ 1 และที่ 2 จึงไม่มีความผิดตามฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 มานั้นชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

รังสรรค์ วิจิตรไกรสร · อุดม สิทธิวิรัชธรรม · ญัฐชัย ไวยภาษจิรกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1861/2561>